

Arrest

nr. 28 334 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 februari 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in uitvoering van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 februari 2009, beiden aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat K. VAN DER ELST loco advocaat H. VAN DEN BOSSCHE en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 18 april 1969, te Yekepa Nimba county en van Liberiaanse nationaliteit te zijn.

Op 10 maart 2004 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 14 juni 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tegen deze beslissing.

Op 6 oktober 2006 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij het beroep van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad van State tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 6 oktober 2006.

Op 27 november 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 28 november 2006 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 19 december 2007 verwerpt de Raad van State het beroep tegen de beslissing van 6 oktober 2006, bij arrest nr. 178.035.

Op 25 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 november 2006, onontvankelijk wordt verklaard en op 13 februari 2008 wordt deze beslissing samen met het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 25 januari 2008 van de minister van Binnenlandse Zaken, aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 18 juni 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en op 4 maart 2009 wordt deze beslissing samen met het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 19 februari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid, aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd worden:

Eerste bestreden beslissing:

"(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooreerst wordt de duur van het verblijf van de verzoeker aangehaald als buitengewone omstandigheid. Dit element kan echter niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. De verzoeker wist immers dat zijn verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10/03/2004, werd afgesloten op 06/10/2006 door de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, met kennisgeving op 23/10/2006. De duur van de procedure – namelijk zo'n 2 jaar, 7 maand en 13 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Hoe dan ook, een zekere behandelingsperiode geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Op 28/11/2006 werd hem een bevel betekend om het grondgebied uiterlijk op 27/12/2006 te verlaten (bijlage 13 model B). Hij verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sedertdien op volstrekt illegale wijze in het Rijk. Uit illegaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van zijn verblijfstoestand.

Met betrekking tot zijn langdurig verblijf in België en de bewering dat hij geen banden meer zou hebben met het herkomstland dient gesteld dat dit verblijf niet opweegt tegen zijn decennia lange verblijf in het herkomstland, alwaar hij geboren en getogen is en waar redelijkerwijze zijn ganse familie verblijft.

De verzoeker beroept zich minstens voorbarig op het regeerakkoord. De omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze eventuele circulaire geldt de huidige regel- en wetgeving onverkort. De elementen van tewerkstelling, de gevolgde opleidingen, de werkwillegheid en de door hem verrichte klusjes voor vrienden en kennissen om zo te kunnen overleven, kunnen niet gelden als buitengewone omstandigheid. De voorlopige toelating tot tewerkstelling had enkel en alleen als doel om aan de betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf kaderend in de asielprocedure, in zijn eigen behoeften te voorzien. Na de afsluiting van zijn asielprocedure, in casu op 23/10/2006, was het de betrokkene niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren.

Daarentegen dient opgemerkt dat hij niet aantoonde dat hij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Zijn raadvrouw meent dat de aangehaalde omstandigheden in wanverhouding staan met de verplichting de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Liberia. De vereiste om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en zwartwerk, worden door middel van dit principe beoogd.

*De overige elementen, waaronder de duur van de asielprocedure, het regularisatiebeleid, een vergelijking met de verblijfssituatie van een andere vreemdeling, het deels regelmatig en deels onregelmatige jarenlange verblijf, de tewerkstelling tijdens de asielprocedure en de kennis van de Nederlandse taal, hebben zoals de titel van deze rubriek "Gegrontheid van de zaak" al aangeeft, duidelijk betrekking tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.
(...)"*

Tweede bestreden beslissing:

"(...)

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- De betrokkene werd niet als vluchteling erkend. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06/10/2006 door de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, met kennisgeving op 23/10/2006.*
- Op 28/11/2006 werd hem een bevel betekend om het grondgebied uiterlijk op 27/12/2006 te verlaten (bijlage 13 model B). Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds op illegale wijze in het Rijk.*

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft op 19 mei 2009 een repliekmemoire aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt wat volgt:

"de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist."

In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een repliekmemoirie voorziet. Bovendien is de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. De repliekmemoirie wordt ambtshalve uit de debatten geweerd.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Inzoverre verzoeker ook het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 19 februari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid aanvecht, wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat aan verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 28 november 2006 en op 13 februari 2008. De Raad stelt vast dat verzoeker nagelaten heeft de beroepsmogelijkheden aan te wenden, zodat deze bevelen definitief zijn geworden. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 28 november 2006 en van 13 februari 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gebracht op 4 maart 2009 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

De vordering is onontvankelijk voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 4 maart 2009.

4. Onderzoek van het beroep

Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat de minister van Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, de toestand in zijn land van herkomst, met name Liberia, negeerde. Verzoeker meent dat de toestand in Liberia op zich reeds een reden is waardoor het onmogelijk was om aldaar een machtiging tot verblijf in België aan te vragen. Verzoeker verduidelijkt dat er in Liberia geen ambassade van België gevestigd is en dat hij zich

dus moeten wenden tot de ambassade aan de Ivoorkust, met name in ABIDJAN. Het feit dat er geen ambassade is in Liberia is volgens verzoeker op zich reeds een buitengewone omstandigheid en bovendien is de situatie zowel in het land van herkomst als nog meer in Abidjan, dermate dat het onmogelijk is voor verzoeker om bij deze zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Verder stelt verzoeker dat uit de nieuwsbrief vreemdelingenrecht van 10 juni 2004 blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-terugleidingsclausules afleverde aan vreemdelingen uit Liberia, zodat het onbegrijpelijk en onverantwoord is dat zijn toenmalige raadsman bij de initiële aanvraag geen niet-terugleidingsclausule heeft aangevraagd. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen minstens had moeten nagaan of betrokkene niet in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming. Ook de Ivoorkust werd/wordt door het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als conflictgebied gezien zodat men van verzoeker niet kon verwachten zijn verblijfsaanvraag aldaar in te dienen. Verzoeker herhaalt dat het niet aanwezig zijn van een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in het land van herkomst dient te worden gezien als een bijzondere omstandigheid, zodat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden is. Bovendien wijst verzoeker erop dat het algemeen geweten is dat zowel Liberia als de Ivoorkust een conflictzone waren ingevolge waarvan niet-terugleidingsclausules afgeleverd werden, zodat verzoeker zelfs niet hoeft aan te tonen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, daar deze schending door het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds wordt vermoed, zodat tevens ook artikel 3 van het EVRM geschonden wordt.

Uit het eerste middel kan aldus worden afgeleid dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, daar zowel de Ivoorkust als Liberia bekende conflictzones zijn, waarvoor door het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in 2004 niet-terugleidingsclausules werden afgeleverd en daar er in Liberia geen Belgische ambassade gevestigd is, zodat verzoeker voor het verkrijgen van een visum lang verblijf zich naar Abidjan aan de Ivoorkust moet begeven, wat een buitengewone omstandigheid op zich zou uitmaken.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet

afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoeker volgende buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd: verzoeker wijst erop dat hij naar België is gekomen als politiek vluchteling en op 10 maart 2004 een asielaanvraag indiende die echter negatief werd afgesloten door de Raad van State op 19 december 2007. Verzoeker wijst erop dat hem niet kan worden verweten dat de procedure zo lang heeft geduurd en dat hij in die periode banden heeft gesmeed met België. Het zou niet humaan zijn hem terug te sturen, ook niet tijdelijk vermits hij geen banden meer heeft met zijn land en er nergens terecht kan, ook niet tijdelijk in afwachting van een eventueel visum. Verzoeker verwijst ook naar de formatiebesprekingen, waarbij het vaststond dat buitenlanders/illegalen geregulariseerd worden als ze een arbeidscontract kunnen voorleggen. Verzoeker doet reeds vele klusjes, is werkbereid en zal snel werk vinden van zodra het wettelijk toegestaan is. *“Deze omstandigheden betreffen buitengewone omstandigheden en staan in wanverhouding met de verplichting de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Liberia.”*

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift andere elementen aanvoert als buitengewone omstandigheid, dan degene die hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft opgeworpen. De Raad wijst erop dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001 nr.101.624).

Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid niet te hebben gemotiveerd, of geen rekening te hebben gehouden met feiten die hem niet gekend waren ten tijde van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft nooit aangehaald dat er geen Belgische diplomatieke post zou zijn in Liberia en dat het

problematisch is dat hij zich naar de Ivoorkust moet begeven voor de aanvraag om machtiging tot verblijf. Integendeel, verzoeker stelde als algemene conclusie dat *“deze omstandigheden betreffen buitengewone omstandigheden en staan in wanverhouding met de verplichting de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Liberia”*. Hetzelfde geldt voor de situatie in het land van herkomst en de Ivoorkust. Verzoeker repte hier met geen woord over in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker kan niet worden toegelaten zijn aanvraag om machtiging tot verblijf uit te breiden in zijn verzoekschrift. De gemachtigde van de minister kan enkel antwoorden en motiveren nopens de argumenten die verzoeker heeft ontwikkeld in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de minister van Migratie- en asielbeleid uitgebreid ingaat op de door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen en voor elk element uitgebreid gemotiveerd heeft waarom het niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven niet correct of kennelijk onredelijk zouden zijn. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending van het artikel 3 van het EVRM inroept, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977, RvS 25 juni 2003, nr. 120.961, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674). Verzoeker verwijst naar de conflictsituatie in Liberia en stelt dat hij bij het afsluiten van zijn asielaanvraag een niet-terugleidingsclausule had moeten krijgen daar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze conflictsituatie erkende en tevens stelt verzoeker dat ook diende te worden nagegaan of hij niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire bescherming. Ook de Ivoorkust waar verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen, betreft aldus verzoeker een conflictzone zodat hem verplichten om zijn aanvraag aldaar in te dienen een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. Verzoeker brengt reisadviezen en algemene documenten over de subsidiaire bescherming en de situatie in Liberia bij.

Verzoekers asielaanvraag werd grondig onderzocht door de asielinstanties en werd op 19 december 2007 definitief afgesloten met een verwerpingsarrest van de Raad van State. Hierbij werd beslist dat de oorlogssituatie die verzoeker is ontvlucht niet langer overeenstemt met de realiteit na het sluiten van vredesakkoorden met, onder meer, de rebellengroep waarmee verzoeker problemen zou hebben gehad, zodat hij niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoeker stelt terecht dat nog niet werd onderzocht of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft niet de bevoegdheid dit zelf na te gaan. Indien verzoeker meent dat hij hiervoor in aanmerking komt, staat het hem vrij een vraag om subsidiaire bescherming in te dienen bij de bevoegde autoriteiten. Inzoverre verzoeker betoogt dat hij een niet-terugleidingsclausule had moeten krijgen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de kritiek van verzoeker niet gericht is tegen de bestreden beslissing, doch wel tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en aldus niet dienstig kan worden aangevoerd in de huidige procedure. Wat de door verzoeker aangebrachte documenten aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat deze documenten er niet op wijzen dat de vredesakkoorden niet worden nageleefd. Bovendien wordt vastgesteld dat het algemene documenten betreffen, die verzoeker niet op zijn situatie betreft en waarbij hij aldus niet aantoonde dat indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst of eventueel naar de Ivoorkust voor het aanvragen van zijn

machtiging tot verblijf, dat hij het slachtoffer zou worden van mensonterende en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Wat het aangevoerde reisadvies betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het hier louter om een niet-bindend reisadvies gaat voor Belgen die naar het buitenland reizen en dat dergelijk advies steeds omzichtig en allesomvattend is opgesteld en niet zonder meer kan worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel de Liberiaanse nationaliteit hebben. Verzoeker levert met dergelijk reisadvies niet het persoonlijk bewijs dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

Uit het betoog van verzoeker in zijn tweede middel, blijkt dat hij de schending van artikel 5 van het EVRM aanvoert.

Verzoeker stelt dat de huidige –politieke en algemene- situatie in Liberia ten andere evenmin van die aard is dat zijn rechten, zoals deze werden vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zouden worden nageleefd wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, hetgeen niet alleen de schorsing van het uitvoeringsbevel rechtvaardigt, doch tevens in aanmerking dient te worden genomen als uitzonderlijke omstandigheid, welke verzoeker de mogelijkheid biedt diens verzoek in België in te dienen, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Anders beslissen zou een schending uitmaken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat zijn verblijf en banden met België niet opweegt tegen zijn decennia lange verblijf in zijn herkomstland, waar hij geboren en getogen is en waar redelijkerwijze zijn ganse familie verblijft. Verzoeker vervolgt dat uit zijn verklaringen en uit zijn refugée paspoort van het Rode Kruis blijkt dat hij tijdens zijn jeugd diende te vluchten uit zijn land van herkomst waar hij volgens DVZ zou zijn ‘geboren en getogen’. Verzoeker verduidelijkt dat hij een eerste maal vluchtte in 1990 en pas drie jaar later terugkeerde nadat hulporganisaties hem hadden verzekerd dat het veilig was. Desondanks werden zijn twee broers vermoord door rebellen van de fractie van Prince Johnson en in 2003 werd ook zijn oom om het leven gebracht. In januari 2003 werd hij zelf opnieuw slachtoffer van de politieke situatie, met name van de rebellen van de Model Yekepa. Zijn ouders werden weggevoerd en vermoord en zelf werd hij vele dagen gefolterd tot hij uiteindelijk kon ontsnappen. Verzoeker verklaard dat hij getraumatiseerd is door deze ervaringen. Hij stelt dat hij geen enkele familie meer wonen heeft in Liberia, zodat moeilijk kan worden aan gevoerd dat zijn verblijf in België niet opweegt tegen zijn verblijf in het herkomstland en zijn aldaar wonende familie. Bovendien is verzoeker van oordeel dat ten onrechte wordt gesteld dat de rust in Liberia is weergekeerd, gelet op de wankelende politieke toestand, de vele criminaliteit en de ernstige medische risico's, daar er geen passende medische verzorging kan worden gegarandeerd. Niet essentiële reizen worden op heden nog steeds afgeraden. De Dienst Vreemdelingenzaken miskent dan ook zijn recht op vrijheid en veiligheid zoals neergelegd in artikel 5 van het EVRM.

Artikel 5 van het EVRM bepaalt wat volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:*
- a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;*
 - b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;*
 - c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een*

strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. *Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.*
3. *Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.*
4. *Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.*
5. *Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling."*

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar de politieke en algemene situatie in Liberia en hierover opmerkt dat dit een buitengewone omstandigheid vormt zodat hierover anders beslissen een schending zou uitmaken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

Uit de uiteenzetting van het derde middel van verzoeker kan worden afgeleid dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de buitengewone omstandigheden in de loop der jaren door de rechtspraak en beleidsnota's werden gespecificeerd, dermate dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze niet zomaar naast zich kan neerleggen. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 10 april 2006, waarbij een weigering tot regularisatie geschorst werd, gelet op de argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij niet gebonden zou zijn door de verklaringen van de minister over het regularisatiebeleid in geval van een langdurige asielprocedure. Op heden is het regularisatiebeleid onduidelijk, temeer daar in de beleidsverklaring van 20 maart 2008 de regering spreekt over een uitbreiding van de regularisatiemogelijkheden, waarbij duidelijk wordt gesteld dat naar de toekomst toe bepaalde lange opeenvolgende procedures in aanmerking komen voor regularisatie van het verblijf. Hiermee bedoelt men wanneer een asielprocedure, opgevolgd door een procedure voor de Raad van State en gevolgd door een procedure art 9bis, vijf jaar in beslag heeft genomen. De beleidsverklaring werd op heden nog niet uitgewerkt en er werd nog geen omzendbrief uitgevaardigd welke deze verklaringen in de praktijk omzet, dermate dat de voorwaarden nog niet echt duidelijk zijn. Verzoeker meent dat in afwachting van deze omzendbrief hangende procedures evenwel dienen te worden afgewacht en dat mensen die heel duidelijk aan deze

nieuwe criteria voldoen voorlopig geen negatieve beslissing mogen krijgen. Verzoeker wijst erop dat de Raad van State heeft gesteld dat bij het beoordelen van regularisatieaanvragen wel rekening dient te worden gehouden met beleidsnota's, in casu in het bijzonder de beleidsverklaring van de huidige regering. Verzoeker vervolgt dat zijn integrale asielprocedure gevolgd door een regularisatieaanvraag vijf jaar heeft geduurd, reden waarom hij conform de beleidsverklaring wel in aanmerking zou komen voor regularisatie. Verzoeker concludeert dat er in dat geval wel sprake is van een bijzondere omstandigheid en dat zijn aanvraag ontvankelijk diende te worden verklaard.

Uit het betoog van verzoeker kan worden afgeleid dat verzoeker van oordeel is dat de verwerende partij rekening diende te houden met de beleidsverklaring van de huidige regering en zijn aanvraag bijgevolg ontvankelijk diende te verklaren.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de beleidsverklaring van de huidige regering stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, een regeerakkoord enkel beleidsintenties betreft en bijgevolg geen bindende of verordenende kracht heeft. Een eventuele niet naleving van een intentie vervat in een regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. In zoverre verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State merkt de Raad op dat verzoeker nalaat het arrestnummer op te geven van het betrokken arrest zodat het voor de Raad onmogelijk is na te gaan welk arrest verzoeker precies bedoelt. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU